

Den 26. marts 2018

Sagen er den at jeg under et udlandsophold (jeg er tidligere medicinstuderende), mødte en skøn kvinde og faldt for hende. Hun har dog et barn fra et tidligere forhold. Efter at have opholdt mig 5 måneder i hendes hjemland, rejste jeg hjem til Danmark. Knap et år senere, nærmere bestemt i november sidste år, lykkedes det omsider at få hende og hendes datter til Danmark på et turistvisum. I januar blev vi så gift og indleverede i samme ombæring en ansøgning om familiesammenføring.

Så langt, så godt.

Det er så her jeg støder på min første forundring ang. dansk lovgivning. Det kostede nemlig den nette sum af 5800 kr. at søge – og det var pr. person vel at mærke. For selvom det måske for de flestes vedkommende kunne virke logisk at en mor og hendes 4,5 år gamle datter hører sammen, så er det ikke tilfældet ifølge dansk lovgivning. Derfor måtte jeg slippe 5800 kr. for et lille barn og i samme ombæring og i ramme alvor svare på om en fireårig selv er gift, selv har børn og om hun er medlem af – eller tidligere har været medlem af – en militær- eller terrororganisation. Det er svært at tage seriøst og det bliver for mig blot endnu mere bizart når jeg så kan læse mig frem til at asylansøgere, migranter og folk med tyrkisk statsborgerskab med skattepligtig indkomst i Danmark, ikke skal betale. Dvs., det er stort set kun danskere som i forvejen betaler skat, der skal punge de 5800 pr. person ud. Det er ikke sært at det har været økonomisk nødvendigt for mig at tage pause fra studiet.

Det er så det økonomiske aspekt, herefter følger det indviklede og til tider modsigende regelsæt for familiesammenføring med børn.

Ser du, skal jeg have held til at beholde min kone og min bonusdatter i Danmark, er der visse ting der skal være opfyldt.

- Første mulighed er at jeg adoptere hende, men for at kunne adoptere hende, skal jeg have boet sammen med hende i 2,5 år – men for at bo med hende i 2,5 år skal jeg adoptere hende eller flytte til Filippinerne i 2 år. Det ene er selvmodsigende, det andet virker forkasteligt at skulle bo udenlands i to år blot for at have min familie i mit hjemland.
- Anden mulighed er at min kone er selvforsørgende, men for at være selvforsørgende, skal hun først have en opholdstilladelse og et fuldtidsarbejde. Når hun forhåbentlig får opholdstilladelse, vil datteren dog i samme ombæring få afslag og skal min kone så lade hendes datter rejse alene til Filippinerne? Og hvem skal hun bo ved dernede?
- Tredje mulighed er at hun har fuld forældremyndighed over datteren og at tilknytningen vurderes til at være større til Danmark end til Filippinerne. Det er så her det bliver rigtig kompliceret og også så kompliceret at udlændingestyrelsen end ikke lader til at forstå det.
I filippinerne gælder nemlig en lov som ikke findes andre steder i verden. Her er det nemlig ulovligt at blive skilt og er man derfor først gift, så hænger man på papiret sammen med den person til døden dem skiller. Og netop denne lov er essentiel i vores sag. Ser du, min kone fødte hendes datter udenfor ægteskab og datteren er derfor per Filippinsk lov en horeunge (altså et illegitimate child). Det betyder ifølge Filippinsk lov, at moderen har fuld forældremyndighed og at faderen ikke har nogen lovmæssige forpligtelser og ej heller en lovmæssig ret til at se barnet eller bestemme over det.
Der findes ganske vist en mulighed for at gå rettens vej for at få forældremyndigheden over et barn, men den mulighed er tiltænkt for ægtefæller som har indgivet anmodning om separation i ægteskabet og hvor de ikke kan blive enige om hvor barnet skal opholde sig.

Og så skulle man tro at vores sag var lige til. Min kone har sågar medbragt dokumenter fra retssystemet der påviser disse love og de er alle sammen underskrevet af både familieadvokater og dommere. Og blot for at være på den sikre side, har kun opsporet faderen til barnet, som arbejder på et skib som har plads i Southampton i England og fået ham til at skrive under på at barnet må rejse med hende ud i verden idet udlændingestyrelsen ikke ville give datteren visum til Danmark uden denne underskrift. Og det til trods for at min kone har den fulde forældremyndighed.

Når jeg taler med udlændingestyrelsen pr. telefon, er der ikke meget hjælp at hende. Tværtimod er de som oftest flabede og afvisende i deres svar og at for vejledning til hvad der skal og kan gøres, besvares oftest med frasen "det kan du læse om på vores hjemmeside". Efter at have insisteret og ringet nok gange, er det lykkedes mig at få lov at tale med en sagsbehandler og vedkommende oplyste mig om at selvom vi har disse papirer og selvom faderen har underskrevet et dokument om at hun hellere end gerne må bo hvor end moderen bor, så er det ikke nok. Det vil i ramme alvor sige, at udlændingestyrelsen vil at vi skal rejse til Filippinerne og betale i dyre domme til advokater og retssystemer blot for at få endnu et stykke papir på at datteren faktisk hører under min kone. Det virker helt hen i vejret, specielt fordi en sådan retssag vil tage minimum to år – såfremt altså vi kan overbevise faderen om at han skal rejse hjem til Filippinerne og deltage i en retssag om en forældremyndighed som han allerede er klar over ligger hos moderen.

Jeg håber du kan se hvor meningsløst det er. Jeg forstår ikke at nu hvor jeg alligevel har afleveret 12.000 kroner til det danske system, at jeg så ikke kan få lov at sidde foran en sagsbehandler og gennemgå sagen med rettidig fornøft logik i stedet for det her cirkus.

Jeg forstår udmærket godt at vi ikke kan lukke alle og enhver ind i dette land og at vi i forvejen har rigeligt med problemer mht. indvandre, migranter og asylansøgere. Jeg vil dog påpege at min kone har en udmærket uddannelse ved universitetet og at hun tidligere har arbejdet ved JP Morgan Chase samt forlod en yderst velbetalt stilling hos CitiBank for at komme til Danmark. Hun lærer dansk hjemme ved hjælp af apps på sin telefon samt bøger vi har lånt på biblioteket. Som du sikkert ved, at det ulovligt for hende at gå på sprogskole mens vores sag kører, men det ville selvfølgelig også være frygteligt hvis hun kunne snakke Dansk når hun forhåbentlig får opholdstilladelse. Så er det bedre at hun først skal lære det bagefter i stedet for at være klar til at arbejde.

Jeg havde et møde aftalt med jeres kollega Naser Khader om selvsamme problemstilling her den 21/3, men han aflyste beklageligvis i sidste øjeblik. Jeg har derfor en åben flybillet liggende fra Aalborg til København, så har du tid og lyst, kigger jeg gerne over til en kop kaffe og en snak om de problemstillinger jeg har præsenteret i denne e-mail.

Jeg kan se at der er en del sager oppe i medierne i tiden med samme tema, men jeg ønsker i første omgang ikke at råbe op i medierne og give den siddende regering flere dårlige sager på halsen.

Venligst
Kasper Overgaard Nielsen